

Aurka a největší přání

M. Morisová

AZURKA A NEJVĚTŠÍ PŘÁNÍ

Martina D. Moriscoová

Bílý pudl

Jezevčí šnít

Zorčák Peppe

Pysci z parku

Paní prodáváčka

z kněznictví
a z plavčího
báje

M.

Pro děti ze sobotní české školy v Římě

Copyright

Martina D. Moriscoová

Copyright© Martina D. Moriscoová

Illustrations© Martina D. Moriscoová

www.mdmoriscoova.blogspot.it

1. elektronické vydání

Praha, 2016

ISBN:

978-80-7512-670-2 (ePub)

978-80-7512-671-9 (mobipocket)

978-80-7512-672-6 (pdf)

PŘEDSTAVÍM SE /I/

1. Já /M/ Azurka

Jmenuji se Azurka Skalníčková. Je mi sedm, skoro osm let. Když jsem se narodila, rodiče mi dali jméno Mazurka. Moje maminka miluje tanec a chtěla, aby moje jméno bylo, jak říkala: „Zněle taneční.“ Hi hi! Docela legrační jméno, že!? Mazurka je název tance a já bych byla taneční holčička, kdyby mi to jméno ovšem zůstalo. Ale nezůstalo!

Dělo se to asi takhle:

Pár měsíců po narození mi začaly růst nové vlásky. Ty moje nové vlásky neměly úplně obyčejnou barvu, začaly se vybarvovat domodra! Nikdo tomu nemohl zpočátku uvěřit. Všichni si mysleli, že je to nějaký trik nebo že vlásky jsou jednoduše nabarvené, a maminku to prý velice trápilo. Nevěděla, co se mnou je. Jestli jde o věc, se kterou se dá něco udělat, nebo jestli to snad není nějaká nemoc. Běžela se proto zeptat mojí dětské paní doktorky:

„Něco neobvyklého se děje naší holčičce!“ řekla. „Co s tím máme dělat? Dá se to nějak léčit, paní doktorko?“ Tak byla prý vystrašená, moje maminka.

Paní doktorka si mě pečlivě prohlédla. Pečlivě, to znamenalo opravdu důkladně, do nejmenšího kousíčku na těle. Zezadu, zepředu, seshora i zespodu. Koukla se mi do krku i do uší. Poslechla si moje srdíčko, jestli pěkně a správně tiká jako budíček. Poklepala mi lehounce na břicho, a když celou tu pečlivou prohlídku dokončila, řekla mamince:

„Milá paní Skalníčková, úplně normální to samozřejmě není, protože s takovým pěkným miminkem jsme se ještě nesetkali! Nemějte obavy! S barvou vlasů ovšem nic dělat nemůžeme, s tou se narodíte a máte takovou, která je vaše přirozená. Je vidět, že vaše krásná holčička bude mít barvu azurkovou, a to od přírody!“ A ještě dodala, ať je maminka ráda, že má tak krásnou a zdravou holčičku a že až budu velká, budu si moci změnit barvu chemicky v kadeřnictví, pokud budu chtít. Miminkům ani malým holčičkám se nedoporučuje chemické barvení. Mohlo by jim ublížit, protože je příliš nezdravé.

Moje maminka tenkrát přišla domů a prohlásila: „Nedá se nic dělat, vlásky změnit nemůžeme, ale nějak si pomůžeme! Změníme alespoň Mazurce jméno. Dáme pryč M a budeme naší holčičce říkat Azurka, ať je každému, kdo se bude

divit, jasné, že máme azurovou holčičku!" a s tatínkem se zaradovali, že to je to úplně správné jméno pro mě! Moc se jim ulevilo.

I já jsem se svým jménem moc spokojená a cítím se s ním dobře. Od Mazurky se tak hodně neliší. Není to sice jméno taneční, ale je takové hezky modré, azurkové, stejně jako jsou moje vlásky. Jsem azurová holčička a jsme spokojení všichni, celá naše rodina. S modrými vlásky problémy nemám. Všichni vědí, už podle jména, že je mám od narození přirozené.

Slovo „PŘIROZENÉ" znamená, že něco, nějaká věc nebo situace, od začátku vypadá nebo se chová tak, jak si přála příroda. Pokud bychom tu věc nebo situaci změnili my podle našeho přání, už by nebyla přirozená. Kdybych si teď obarvila svoje vlásky, už by neměly svou přirozenou barvu. Podle tatínka, jak mi slovo přirozené vysvětlil, co vzniklo samo „přirozeně" je v pořádku.

„Někdy se přihodí, že děťátko není úplně jako ostatní," říkává vždycky a všem moje maminka a je šťastná, že jsem taková, jaká jsem. Někdy ještě dodá: „To by to na tom světě vypadalo úplně obyčejně, kdyby neměl nikdo žádné zvláštnosti!" A všichni kývají a dávají jí za pravdu.

Azurka
Ihalničkova

M.

2. Moje největší přání

Chodím do druhé třídy a nemám žádná trápení, až na jedno malinkaté. Mám ráda pejsky. A to mě teď trošičku trápí, a když nad tím přemýšlím, vlastně mě to trápí i ze všeho nejvíc. Ani nevím, jestli je to víc trápení, nebo víc moje přání. My totiž žádného pejska nemáme. Já bych si pejska moc přála, ale moji rodiče ho nechtějí, a já pořád nerozumím, proč to nejde. Moc ho chci - toho pejska. Bude to asi přání /protože si pejska přeji/ s trápením /protože mě trápí, že žádného pejska nemám/ dohromady.

Tatínek mi říkává: „Pejsek by se k nám do bytu jistě nevešel!”

Maminka zase říkává: „Nevím, kam bys toho pejska chodila venčit, bydlíme přeci ve městě!”

Já mamince i tatínkovi stále odpovídám, že tady v našem městě jsou taky parky, a já dokonce o jednom vím, protože je zrovna u naší školy. A pejsek by mohl bydlet se mnou u mě v pokojíčku, vždyť mám pokojíček velký až moc! Ale maminka jakoby mě ani neslyšela. Stále mi opakuje, že chodím do školy a na plavání a do baletu, a na venčení pejska už by nám nezbyval čas. Moji rodiče

ani nevědí, kde ten můj park u školy je. Do školy jezdíme autem, přes velkou zed' do parku není vidět, a my nemáme nikdy čas se tam jít podívat.

Možná mají oba pravdu, jenže já si toho pejsánka stejně, přes všechny ty pravdy, přeji ze všech přání na světě ze všeho nejvíc a nedá se s tím mým přáním nic jiného dělat. Přání se přeje, a když si něco přejete a je to opravdické přání, nejde to jen tak zrušit a zničehonic už si ho nepřát. A já chci pejska moc, moc a moc a ze všeho nejvíc.

Mám kamarádku Haničku Hásovou a ta pejska má. Jenže Hanička nechodí ani na plavání, ani na balet. Má čas být se svým pejskem a starat se o něho. Ráno před školou a pak ještě odpoledne, když přijde ze školy, vodí pejska ven na procházku a večer s ním posílá ven svého tatínka. Je také možné, že s pejskem její tatínek chodí ven i sám od sebe, když už Hanička spí, ale to není nakonec úplně důležité. Důležité je, že pejska mají a mají ho celá rodina moc rádi. Haničky pejsek se jmenuje MOPÍK.

Jsem moc šťastná, že se s Haničkou kamarádím a někdy ji s Mopíčkem potkám a hrajeme si. Taky mi o Mopíčkovi Hanička hezky vypráví ve škole o přestávce. Jenom někdy, ale jen trošičku, jí jejího Mopíčka závidím. Mít svého pejska je určitě něco úplně jiného, než si jenom hrát s pejskem vaší kamarádky, když se zrovna potkáte. Jednou mi tatínek vysvětlil, co to závidění je.

„ZÁVIDĚT je, když chceš něco, co má někdo jiný, a ty to nemáš.“ A tatínek taky říkal, že závidět není hezké a nahlas už se to vůbec nikomu neříká, pokud se vám stane, že někomu něco závidíte. Podle toho, co říkal, si myslím, že Haničce jejího pejska závidím, ale jenom strašně malinko malinkato. Jen tak, aby se neřeklo. Když si s Mopíčkem hrajeme, a pak musíme jít domů a já se vracím domů bez pejska. A taky někdy v neděli, když mám volno, protože není škola ani balet ani plavání, a jsou třeba ještě k tomu prázdniny a jsem hodně sama. Raději to nikomu neprozradte o tom závidění. To říkám jen vám! Dohodnuto?

Kdybych pejska měla, mohla bych s ním jít na procházku do parku, do lesa, anebo na hřiště. A vůbec, mohla bych s ním jít kamkoliv a nebyla bych nikdy sama. Ukázala bych mu všechno, co vidím a co se mi líbí, a mohla bych ho hladit, jak dlouho bych chtěla. Četla bych mu pohádky, povídala bych si s ním a co je úplně to nejdůležitější, mohla bych si s ním hrát a mít ho ráda. Byl by to můj nejlepší kamarád na celém světě.

Moc bych si pejsánka přála!

Až se zítra probudím, bude zrovna neděle a budeme celá rodina společně doma. Zkusím se ještě jednou rodičů zeptat, jestli bych mohla taky mít pejska. Stejně jako ho má Hanička!

3. Nedělní snídane

V neděli ráno snídáme vždycky celá rodina pohromadě. Je to jediný den v týdnu, kdy si můžeme hodně a dlouho povídat. Máme volno! Já miluji volno!

Dnes maminka připravila k snídani smažená vejíčka a toust. SMAŽENÁ VAJÍČKA jsou mojí nejoblíbenější snídaní. Maminka mi jednou vysvětlila, jak se taková vejíčka dělají. Asi minulý rok na jaře to bylo. Vzpomínám si úplně přesně, co mi říkala: „Prozradím ti, Azurko, TAJNÝ RECEPT po babičce, aby ses ta smažená vejíčka brzy naučila uvařit. Co se v životě naučíš, nikdy se ti neztratí!“ Myslím, že měla pravdu. Ještě se mi to neztratilo. Recept si dodnes pamatuji a smažená vejíčka umím připravit!

„Recept“ je přesný popis, jak uvařit nějaké jídlo. Musí v něm být napsáno, jaké všechny ingredience budete potřebovat, a pak v něm musí být popsáno, jak budete muset postupovat, aby se vám to jídlo podařilo udělat. Recepty mohou být různé: na oběd, na večeři nebo i na dorty a na buchty. Jsou na všechno, co se jí, kromě ovoce a zeleniny. Ty stačí jen dobře umýt a už je můžete krásně jíst. Třeba jahody: jsou výborné samy o sobě i bez vaření,

recept nepotřebují, vyrostou a je to. Jsou hotové. Na vařená jídla ovšem recept potřebujete. Ten na smažená vajíčka mi maminka pěkně vysvětlila a mohla jsem si jejich přípravu i vyzkoušet. Proto je umím udělat i já, a to dokonce úplně sama. Recept po naší babičce, teď když podle něj umím uvařit, je i mým tajným receptem a můžu vám ho i tajně prozradit:

Tajný recept na míchaná vajíčka!

Budete potřebovat: vajíčko, malou cibulku, trošku másla, sůl, pánvičku a měchačku na míchání.

Jak na to: Pánvičku dáte na plotýnku a poprosíte maminku, aby vám plotýnku zapnula. Potom na ni dáte máslo, které se při zahřátí začne rozpouštět. Mezitím si nakrájíte cibulku, ale pozor, ať se neříznete! Cibulku potom přidáte na rozehřáté máslo a malinko necháte osmahnout. Za chvíli na pánvičku přilijete i rozklepnuté vajíčko. To bude lepší, když si ho rozklepnete dopředu do hrnečku, a potom rozklepnuté teprve nalijete na máslo s cibulkou. Nesmí vám v hrnečku plavat žádné skořápky! Nakonec všechno osolíte a mícháte, dokud vajíčko nezhoustne. To bude znamení, že už máte smažená vajíčka hotová a můžete je jíst.